



**Ο άγιος Νήφων, επίσκοπος Κωνσταντιανής**

# Ο άγιος Νήφων, επίσκοπος Κωνσταντιανής

23 Δεκεμβρίου

Γιος εύπορου αξιωματούχου της Αιγυπτίας, ο άγιος Νήφων εστάλη σε ηλικία οκτώ ετών στην Κωνσταντινούπολη για να σπουδάσει. Πράος, ευλαβής, με ζήλο για την μελέτη και τα του Θεού, αφέθηκε παρ' όλα αυτά να παρασυρθεί από κακές παρέες και βυθίστηκε σε βίο φιλήδονο και έκλυτο, όπως συνήθιζαν οι νεαροί αριστοκράτες της Βασιλεύουσας. Παρά τις τύψεις της συνειδήσεως και τις επιπλήξεις των χριστιανών φίλων του, που προσπαθούσαν να τον ξαναφέρουν στον ίσιο δρόμο υπενθυμίζοντάς του την πάλαι ποτέ αρετή του, η δύναμη της συνήθειας ήταν πιο ισχυρή και ο Νήφων παρέμενε στην αμαρτία. Μια νύχτα ωστόσο, αποφάσισε να σηκωθεί και να προσευχηθεί στον Θεό, αλλά προς μεγάλη του σύγχυση εμφανίστηκε μπροστά του ένα μαύρο σύννεφο που τού έκλεινε τον ορίζοντα. Μη μπορώντας πλέον να κοιμηθεί, μόλις χάραξε, πήγε σε μια εκκλησία και πλήρης συντριβής δειήθηκε μπροστά στην εικόνα της Θεοτόκου, η οποία φάνηκε να κοιτάζει τον νέο με στοργή και έδωσε στην καρδιά του την διαβεβαίωση ότι δεν είχαν χαθεί όλα και ότι ήταν δυνατή η μετάνοια. Από τότε, κάθε φορά που έπεφτε στην αμαρτία, έτρεχε με εμπιστοσύνη στην εκκλησία, εξομολογούταν το αμάρτημά του μπροστά στην εικόνα, η οποία στην αρχή φαινόταν αυστηρή, αλλά μετά έδειχνε να τού χαμογελάει, και έφευγε γεμάτος ελπίδα. Όσο πιο συχνά πήγαινε στην εκκλησία, τόσο περισσότερο επέμενε στον ανελέητο αγώνα ενάντια στα πάθη του που τού είχαν γίνει δεύτερη φύση, με την νηστεία, την αγρυπνία, την αδιάκοπη αυτομεμνία. Στις πονηρές μηχανεύσεις των δαιμόνων απαντούσε με περιφρόνηση επικαλούμενος το Όνομα του Χριστού. Όταν οι επιθέσεις των δαιμόνων γίνονταν πιο επίμονες, έδερνε με ραβδί το σώμα του, ώστε να μην λησμονεί τις πολύ χειρότερες τιμωρίες που τον περίμεναν στην κόλαση. Στα τεχνάσματα των δαιμόνων αντιπαρέθετε τα δικά του. Έτσι, έτρωγε κάποιες φορές μέχρι κορεσμού, αλλά αμέσως σηκωνόταν νωρίτερα απ' ό,τι τις άλλες ημέρες για να προσευχηθεί, χλευάζοντας τους δαίμονες και δείχνοντάς τους ότι δεν ήταν πλέον δούλος τους ούτε δούλος κάποιου κανόνα, αλλά ελεύθερος και μαθητής του Χριστού και τίποτε δεν μπορούσε να τον εμποδίσει να προσεύχεται στον Θεό.

Σε μια από τις ολονύκτιες δεήσεις του, το Άγιο Πνεύμα τού φανέρωσε ποια όπλα έπρεπε να προσθέσει στην αποκοπή του σαρκικού φρονήματος, για να μπορεί με ασφάλεια να αγωνίζεται: ταπεινώση, ελεημοσύνη, αυτομεμνία και αποφυγή της κατακρίσεως... Μια ημέρα παρουσιάσθηκε Άγγελος Κυρίου και, σε αναγνώριση των άθλων του, τού έδωσε μια νέα καρδιά, την “συντετριμμένη και τεταπεινωμένη καρδιά” για την οποία μιλά ο ψαλμωδός (Ψαλμ. 50,19). Έκτοτε, ο Νήφων μπόρεσε να προχωρήσει απρόσκοπτα προς τον ουρανό, θεωρώντας τον εαυτό του τον μεγαλύτερο των αμαρτωλών. Αδιάκοπα επαναλάμβανε: “Αλοίμονό μου, τον αμαρτωλό!” και όταν πήγαινε με σκυφτό το κεφάλι σε μια εκκλησία της πόλεως, οι μαύροι δαίμονες που προσπαθούσαν να τού φράξουν τον δρόμο έπεφταν καταγής όταν πλησίαζε. Θεωρούσε ότι ήταν ελαχιστότερος και από την σκόνη που οι αδελφοί τινάζουν από τα πόδια τους μπαίνοντας στο ναό· και όταν κάποιος γονάτιζε μπροστά του ζητώντας την ευλογία του, οι λογισμοί του κατέρχονταν μέχρι τα βάθη της κολάσεως. “Βάλε τον εαυτό σου κάτω από τους άλλους”, έλεγε, “και θα ζεις με τον Χριστό”. Όταν έδινε ελεημοσύνη σε κάποιον πτωχό, επαναλάμβανε τα λόγια της θείας Λειτουργίας: “Τα Σα εκ των Σων, Σοι προσφέρωμεν κατά πάντα και δια πάντα”, αποδίδοντας στον Θεό κάθε ενάρετη πράξη του. Γιατί όλοι του οι αγώνες και οι προσευχές δεν ήσαν παρά η “προσκομιδή”, η εκούσια προσφορά της συνειδήσεώς του και όλου του είναι του, με την ελπίδα ότι ο Θεός θα τον δεχθεί όπως έγινε δεκτός ο μετανοημένος άσωτος υιός από τον πατέρα του (βλ. Λουκ. 15,11 κ.ε.). Και πράγματι ο Θεός δεν έμεινε αναίσθητος. Μια ημέρα εκεί που θρηνούσε για τις αμαρτίες του, ο Νήφων περιβλήθηκε ξαφνικά από ουράνιο φως, δυο πελώρια χέρια ήλθαν από στον ουρανό για να τον εναγκαλισθούν και άκουσε την φωνή του Θεού να επαναλαμβάνει τα λόγια του πατέρα του

ασώτου: “ενέγκαντες τον μόσχον τον σιτευτόν, θύσατε, και φαγόντες ευφρανθόμεν, ότι ούτος ο υιός μου νεκρός ην και ανέζησε, και απολωλώς ην και ευρέθη” (Λουκ. 15,23-24). Άγγελος Κυρίου ήλθε τότε και περιέλουσε τον άγιο, του οποίου το πρόσωπο ήταν κάθυγρο από ακτινοβολούντα δάκρυα, με άρωμα ανείπωτης ευωδίας. Είχε αποκτήσει την χάρη της μετανοίας.

Ήταν ήδη επαρκώς έμπειρος, και ο Θεός έκρινε ότι ήταν έτοιμος να αντιμετωπίσει την “μεγάλη δοκιμασία”, οπότε επέτρεψε στον διάβολο να επιτεθεί στον άγιο με τα πιο φοβερά του όπλα. Μετά την εμφάνιση του διαβόλου, επί τέσερα χρόνια, η ψυχή του αγίου ήταν βαθιά αναστατωμένη: ο νους του καλύφθηκε από βαθύ γνόφο, σε βαθμό που τού ήταν δύσκολο να συγκεντρωθεί στην προσευχή· το σώμα του και όλες οι δυνάμεις του είχαν παραλύσει από την ακηδία, και ο δαίμων ακατάπαυστα τον παρακινούσε να αρνηθεί την ύπαρξη του Θεού. Γαντζωμένος στην άγκυρα της πίστεως, και αποφασισμένος να επιμείνει μέχρι θανάτου, ακόμη κι αν υπέπιπτε στα πιο βαριά αμαρτήματα, ο άγιος προσευχόταν πρωί βράδυ, με δυσκολία συγκέντρωνε τις δυνάμεις του για να κάνει το σημείο του Σταυρού, και απαντούσε στον δαίμονα λέγοντας απλά: “Ναι, ο Θεός υπάρχει!”. Έφθασε μέχρι τα όρια της απελπισίας και τέλος λυτρώθηκε μέσω ενός λαμπρού οράματος του προσώπου του Χριστού, που έδιωξε δια παντός τον διάβολο, και θριαμβευτής στον αγώνα ο Νήφων ευχαριστούσε τον Θεό με τα λόγια της Υπεραγίας Θεοτόκου: “Μεγαλύνει η ψυχή μου τον Κύριον, και ηγαλλίασε το πνεύμα μου επί τω Θεώ τω σωτήρι μου...” (Λουκ. 1,47). Λίγο αργότερα ο άγιος αξιώθηκε να λάβει παρά Θεού το χάρισμα της απαθείας, κορωνίδα και επιστέγασμα των αγώνων της αρετής, και να δει σε όραμα τον θρόνο του Θεού στην κορυφή πύρινου στύλου που αναδύοταν από τα νερά της θάλασσας.

Έκτοτε, λαμβάνοντας Χάριν επί χάριτος, ο άγιος Νήφων έζησε ως άγγελος επί γης. Η Χάρις του Θεού μεταμόρφωνε την σάρκα και τις αισθήσεις του, τόσο που όταν προσευχόταν ανυψωνόταν από το έδαφος και το πρόσωπό του ακτινοβολούσε απαστράπτον φως. Για τους κατοίκους της Κωνσταντινουπόλεως ήταν κάτι σαν νέος προφήτης: μάρτυς μεγαλειωδών οραμάτων και φοβερών αποκαλύψεων για την Ημέρα της Κρίσεως και την εξέταση στην οποία θα υποβληθούν οι ψυχές μετά τον θάνατο. Στους πολλούς επισκέπτες του δίδασκε την ουράνια διδαχή του, επιτιμούσε τους διαβόητους αμαρτωλούς και προσευχόταν με ζήλο για την μεταστροφή των Εβραίων και των εθνικών, ενώ δεόταν ιδιαιτέρως για τους ψυχορραγούντες. Οι τιμές και οι δόξα των ανθρώπων τού ήταν πιο απεχθείς και από την αμαρτία και πιο φοβερές και από τους πιο φρικτούς δαίμονες· για τον λόγο αυτό, μετά ένα ενύπνιο που τού ανήγγειλε ότι σύντομα θα χειροτονούνταν επίσκοπος, αποφάσισε να φύγει από την Κωνσταντινούπολη και να πάει στην Αλεξάνδρεια. Όπως όμως και ο προφήτης Ιωνάς, έτσι και ο Νήφων εφάρμοσε την βούληση του Θεού στην προσπάθειά του να την αποφύγει. Μόλις έφθασε στην Αλεξάνδρεια, αναγνωρίστηκε αμέσως από τον αρχιεπίσκοπο άγιος Αλέξανδρο (313-326), που είχε δει σχετικό όραμα, και αφού ανήλθε διαδοχικά όλους τους βαθμούς της ιεραρχίας, διορίστηκε επίσκοπος της Εκκλησίας της Κωνσταντιανής. Την ημέρα της χειροτονίας του σε επίσκοπο, ο άγιος Αθανάσιος ο Μέγας, διάκονος τότε, είδε τον άγιο Νήφωνα ενδεδυμένο φως και περιστοιχισμένο από πλήθος Αγγέλων. Τρεις ημέρες αργότερα έφθασε στην επισκοπική έδρα με την συνοδεία του και έγινε δεκτός με αγαλλίαση από το ποίμνιό του, που καυχόταν ότι απέκτησε τέτοιο ποιμενάρχη. Κατόπιν, απεδείχθη ισάξιος των πλέον οσίων ιεραρχών: κήρυττε ακατάπαυστα τον λόγο του Θεού, παρότρυνε “ευκαίρως ακαίρως” (Β΄ Τιμ. 4,2) με ακατάλυτη υπομονή και μέριμνα να σωθεί και η παραμικρότερη από τις ψυχές που τού εμπιστεύθηκαν. Όταν δεν βρισκόταν στην εκκλησία, πήγαινε να παρηγορήσει τις χήρες και τα ορφανά ή αποσυρόταν στην ησυχία για να συντάξει πνευματικές διδαχές και σχόλια στην Αγία Γραφή· είτε κατ’ ιδίαν, όμως, είτε δημοσίως, ποτέ δεν διέκοπτε την κρυφή και σιωπηλή του συνομιλία με τον αληθινό Ποιμένα, τον Χριστό.

Τρεις ημέρες πριν την εκδημία του, παρουσιάσθηκε στον όσιο Νήφωνα ο Αρχάγγελος Μιχαήλ για να τού αναγγείλει την ημέρα της μετάστασής του στους ουρανούς και να τού υποσχεθεί ότι πολύ σύντομα θα συμμετείχε στην δόξα των Αγγέλων. Ο άγιος Αθανάσιος, ο οποίος στο μεταξύ είχε γίνει πατριάρχης Αλεξανδρείας, ειδοποιήθηκε επίσης σε όραμα και έφθασε δίχως καθυστέρηση στο προσκέφαλο του οσίου ιεράρχη. Μετά μια τελευταία συνομιλία, γεμάτοι συγκίνηση αποχαιρετήθηκαν: ο Αθανάσιος ζήτησε από τον Νήφωνα να τον θυμηθεί ενώπιον του θρόνου του

Θεού και ο Νήφων είπε στον αρχιερέα να μην παραλείψει να τον μνημονεύει κατά την θεία Λειτουργία. Κατόπιν, μετά μια τελευταία δέηση υπέρ σωτηρίας του σύμπαντος κόσμου, με πρόσωπο που ακτινοβολούσε παρά τον πυρετό, ο άγιος Νήφων είδε τον Χριστό να έρχεται προς το μέρος του, περιστοιχισμένος από τους Αποστόλους, του Μάρτυρες και τους Προφήτες, λέγοντας: “Έλθέ προς με, ο ενδυσάμενος την εμὴν ταπείνωσιν!”. Αμέσως μετά εκοιμήθη.

*Πηγή: “Νέος Συναξαριστής της Ορθοδόξου Εκκλησίας”, υπό ιερομονάχου Μακαρίου Σιμωνοπετρίτου, εκδ. Ίνδικτος (τόμος τέταρτος – Δεκέμβριος, σ. 260-264)*

Πηγή: <http://vatopaidi.wordpress.com/2009/12/23/st-niphon/>

*Ο όσιος Νήφων (4ος αιώνας), επίσκοπος Κωνσταντιανής της εκκλησίας Αλεξανδρείας, μετά από μία παραγμένη και άσωτη νεανική ζωή, μετανόησε πολύ βαθιά, ευαρέστησε το Θεό με σκληρές ασκήσεις, πνευματικούς αγώνες και ενάρετη πολιτεία, αξιώθηκε θεϊκών χαρισμάτων και αποκαλύψεων και, τέλος, χειροτονήθηκε επίσκοπος Κωνσταντιανής της Αιγύπτου, όπου διακρίθηκε για την αγιοπρεπή ποιμαντορία του. Θα παρουσιάσουμε μία σειρά από αποσπάσματα του βίου του προς ψυχική ωφέλεια μας.*

## **Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ**

“Συνήθιζα να τον επισκέπτομαι συχνά. Μία μέρα λοιπόν, όταν πήγα, τον βρήκα να διαβάζει. Χάρηκε, όπως πάντα, που με είδε. Σηκώθηκε, με ασπάσθηκε κι έκανε να ξαναπιάσει το βιβλίο. Εγώ όμως είχα πάει εκεί για να ακούσω λόγο ψυχοφελή απ’ το στόμα του. Γι’ αυτό τον παρακάλεσα να διακόψει τη μελέτη του και να μου μιλήσει για τη μετάνοια.

Χωρίς να πολυσκεφτεί, μου λέει:

- Πίστευέ με, αδελφέ, ότι ο αγαθός Θεός μας δεν θα κρίνει το χριστιανό επειδή αμάρτησε.

Ξαφνιάστηκα. Μ’ όλο μου το σεβασμό απέναντί του, τόλμησα να αντιδράσω.

- Δηλαδή, καταπώς λες, οι αμαρτωλοί δεν θα κριθούν; Μ’ άλλα λόγια, δεν υπάρχει κρίση;

Χαμογέλασε αινιγματικά.

- Υπάρχει και παραυπάρχει!

- Τότε ποιος θα κριθεί;

- Άκου, παιδί μου, να σου το εξηγήσω: Δεν κρίνει ο Θεός το χριστιανό γιατί αμαρτάνει, αλλά γιατί δεν μετανοεί. Το ν’ αμαρτάνει κανείς και να μετανοεί, είναι ανθρώπινο. Το να μη μετανοεί, όμως, είναι γνώρισμα του διαβόλου και των δαιμόνων του. Γι’ αυτό λοιπόν, παιδί μου, θα κριθούμε: Γιατί δεν ζούμε συνεχώς μέσα στη μετάνοια.

Και παίρνοντας αφορμή από την συζήτησή μας εκείνη, μου διηγήθηκε με πολλή ενέργεια ένα θαυμάσιο γεγονός, που, ακούγοντάς το και μόνο, τα χάνει κανείς με την άφατη φιλανθρωπία του Κυρίου.

Λίγο καιρό αφότου η χάρη του Θεού τον είχε οδηγήσει για πρώτη φορά στη μετάνοια, βρισκόταν, λέει, σε μία περιοχή, που λέγεται “του Αρίσταρχου”, και αναλογιζόταν τις αμαρτίες του. Ξαφνικά, από μία εσωτερική παρόρμηση, λέει στον εαυτό του:

- Σήκω, αμαρτωλέ Νήφων, και πήγαινε στην εκκλησία, να εξομολογηθείς τις αμαρτίες σου στο Θεό. Δεν ξέρεις αν θα ζεις αύριο. Βιάσου, λοιπόν! Κουράστηκε να σε προσμένει εκεί ο πολυεύσπλαχνος Θεός, καρτερώντας τη μετάνοιά σου.

Δεν κατάλαβε για πότε έφτασε στο ναό. Λες κι είχαν φτερά τα πόδια του. Στάθηκε στα πρόθυρα. Στράφηκε στ’ ανατολικά, σήκωσε τα χέρια του ψηλά κι έκραξε με στεναγμούς:

- Δέξου, Πατέρα, τον νεκρό, πού ‘χασε την ψυχή του.

Δέξου το καταγώγιο των αμαρτιών, τον βλάσφημο και τον πονηρό, τον αδιάντροπο και τον αισχρό, τον μολυσμένο και στο σώμα και στην ψυχή. Δέξου με, τον βυθισμένο σ’ όλες τις δαιμονικές κακίες. Ελέησέ με, τον μοιχό, τον πόρνο και τον παιδοφθόρο, τον κλέφτη και τον παραβάτη, της αμαρτίας το σίχαμα.

Ελέησέ με, του ελέους η πλούσια κι αστείρευτη πηγή. Μην αποστρέψεις από μένα το πρόσωπό Σου τ’ αγαθό. Μην πείς, Δέσποτα: “Ποιός είσαι τάχα; Δεν σε ξέρω!” Μην πείς: “Που ήσουν ως τώρα;” Μην με περιφρονήσεις, τον καπνό, το χώμα, τη σαπίλα, τη ντροπή, το σίχαμα, την ανομία, το σκουπίδι, των πονηρών το λάφυρο και των θνητών το σκάνδαλο. Μην μ’ αποστέρξεις, Δέσποτα.

Έλεος δείξε, σώσε με! Το ξέρω δα, φιλάνθρωπε, ότι δεν θέλεις το χαμό του αμαρτωλού, μα την επιστροφή και την σωτηρία του. Δεν θα Σ' αφήσω, αν δεν με ελεήσεις! Δεν θα Σ' αφήσω, αν δεν με βοηθήσεις!...

Δεν είπε μόνο αυτά, μα και πολλά άλλα, με την ψυχή φαρμακωμένη...

Ξάφνου, μία βροντή ακούστηκε απ' τον ουρανό, κι ένα φως, ακτινωτό και φοβερό, έλαμψε. Κι εκείνο το φως έγινε σαν αγκαλιά, που έκλεισε μέσα της τον όσιο και τον ασπάσθηκε τρυφερά! Συνάμα μία γλυκειά, ουράνια φωνή ακούστηκε να λέει:

- Καλώς όρισε ο γιός μου! Καλώς το, το παιδί μου, το πικραμένο μου! Ξαναζωντάνεψε το παλικάρι μου. Ξαναβρέθηκε το χαμένο μου. Πως αναστέναζα, γιέ μου, για σένα! Πως καιγόταν η καρδιά μου κι αδημονούσε και έλεγε: “Να, ώρα την ώρα θα γυρίσει. Κι αν όχι το πρωί, σίγουρα όμως ως το βράδυ...”. Πως μ' έλιωνε η έγνοια σου!...Χαρά σ' εμένα τώρα, που φωτίστηκαν τα μάτια σου, ξανάνιωσε η ψυχή σου, και από μόνος σου πιά θα μ' ομολογείς χωρίς δισταγμό!

Με τα λόγια αυτά τον ασπάσθηκε πάλι και χάθηκε στον ουρανό. Κι ο δίκαιος, απ' τη γλυκύτητα του ασπασμού, έπεσε σαν σε έκσταση.

Μόλις συνήλθε λίγο, άλλο τίποτε δεν μπόρεσε να κάνει ή να πει, παρά μόνο να ψελλίσει:

- Δόξα Σοι, ο Θεός! Δόξα Σοι!

Και πάλι:

- Δόξα Σοι, ο Θεός!...

Το έλεγε και το ξανάλεγε ακατάπαυστα, με την καρδιά πλημμυρισμένη από θεϊκή ευωδία και το στόμα ξέχειλο από μέλι πνευματικό.

Όρα πολλή προσευχόταν μετά από εκείνο τον ανέκφραστο ασπασμό. Ύστερα κίνησε για το κελλί του σαν χαμένος απ' την έκσταση, που του προκάλεσε η θεϊκή επίσκεψη. Από τότε, καθώς έλεγε, με πολλή ευκολία και προθυμία βιάδιζε στο δρόμο του Θεού.

Αυτό το παράδοξο και σχεδόν απίστευτο θαύμα το άκουσα – μάρτυράς μου ο Θεός! – από το ίδιο το στόμα του οσίου! Μου το διηγήθηκε με δάκρυα και δέος, αλλά και χαρά πνευματική. Γιατί συνήθιζα να του ζητάω επίμονα να μου διηγείται διάφορα περιστατικά από τη ζωή του. Κι επειδή με αγαπούσε πολύ, ποτέ δεν μου έκρυβε τίποτα.

Σαν έφτασε λοιπόν στο κελλί του, το ίδιο εκείνο βράδυ, πυρπολημένος από θείο πόθο, άρχισε πάλι να προσεύχεται:

- Θεέ μου, Θεέ μου, Συ που τον ουρανό “εξέτεινας ως δέρριν” και που τον καταστόλισες με τ' άστρα, με τα σύννεφα, τον ήλιο, τη σελήνη, κι εμένα καταστόλισε με κάθε αρετή αντί για αστέρια.

Το νού μου φώτισε με τ' Άγιο Σου Πνεύμα, αντί για ήλιο. Το είναι μου πλημμύρισε με τη σοφία Σου, αντί για σελήνη. Με την πραότητα, την οσιότητα και τη δικαιοσύνη αντί για νέφη τύλιξέ με.

Περίζωσε τη μέση μου με την αλήθειά Σου. Τα πόδια μου ετοίμασε για το χαρμόσυνο άγγελμα της ειρήνης σου.

Θεέ μου, Θεέ μου, Συ που ξεχύνεις πλούσιο στην πλάση τον αέρα για ν' αναπνέουν οι άνθρωποι και να ζωογονούνται, ξέχυσε πλούσια μέσα μου τη χάρη και τη δωρεά του Αγίου και ζωοποιού Σου Πνεύματος.

Κάνε με ολόκληρο θεόμορφο, ολόφωτο και καθαρό, σεμνό και πράο, γεμάτο χάρη και αλήθεια, γεμάτο γνώση και σοφία πνευματική.

Με τα τελευταία τούτα λόγια, έλαμψε και πάλι φως ουράνιο. Την ίδια στιγμή του παρουσιάστηκε άγγελος Κυρίου, κρατώντας ένα δοχείο γεμάτο μύρο. Όλο εκείνο το μύρο του το άδειασε στο κεφάλι. Από εκεί κύλησε και μούσκεψε όλο του το σώμα. Ο τόπος πλημμύρισε ευωδία...

Τα ρούχα του μοσχομύριζαν αρκετές μέρες, πράγμα που έκανε τους άλλους ν' απορούν. Μερικοί

ξεθάρρεψαν και τον ρώτησαν:

- Από τι είναι αυτή η ευωδία;

Μα εκείνος απαντούσε:

- Εγώ είμαι από τα γεννοφάσκια μου βουτηγμένος στις αμαρτίες. Αυτό το γνωρίζω καλά. Όσο για την ευωδία, δεν ξέρω από τι είναι...

**Κάποια μέρα δίνοντας μου συμβουλές μου είπε μεταξύ άλλων:**

- Πρόσεχε πολύ, όταν βρίσκεσαι στην εκκλησία με τους άλλους χριστιανούς. Να μη γελάς, να μη μιλάς, να μη σχολιάζεις τους άλλους και να μην ψάλλεις κενόδοξα, κομψεύοντας τη φωνή σου από ανθρωπαρέσκεια.

- Μα είναι άραγε αμαρτία, να κάνει, κανείς όσα είπες; τον ρώτησα επίτηδες, για να τον αναγκάσω να μου πει περισσότερα.

- Άκουσε, παιδί μου. Πάνω απ' τους ανθρώπους, που στέκονται στην εκκλησία, βρίσκονται πολύ περισσότεροι άγγελοι και ψάλλουν αόρατα μαζί τους. Αν όμως κάποιος από το εκκλησίασμα αρχίζει να χωρατεύει ή να κουτσομπολεύει ή να συζητάει για βιοτικές υποθέσεις, οι άγγελοι, που τον βλέπουν, αφήνουν την υμνωδία και πιάνουν τη θρηνωδία για την κατάντια του, λέγοντας: "Αχ, πως αιχμαλωτίστηκε έτσι η ψυχή αυτού του ανθρώπου, που στέκεται μέσα στην εκκλησία με τόση καταφρόνια, χωρίς φόβο Θεού, χωρίς ντροπή, χωρίς σεβασμό! Ο Θεός έσκυψε απ' τα ουράνια για ν' ακούσει προσευχή ταπεινή και λόγια παρακλητικά, κι αντί γι' αυτά ακούει αστεία και κουτσομπολιά".

Τα λόγια του με τρόμαξαν. Από τότε, αν ποτέ μου ξέφευγε στην εκκλησία κανένας μάταιος λόγος, τα θυμόμουν και ντρεπόμουν τους αγγέλους του Θεού.

**Κάποια μέρα δίνοντας μου συμβουλές μου είπε μεταξύ άλλων:**

- Πρόσεχε πολύ, όταν βρίσκεσαι στην εκκλησία με τους άλλους χριστιανούς. Να μη γελάς, να μη μιλάς, να μη σχολιάζεις τους άλλους και να μην ψάλλεις κενόδοξα, κομψεύοντας τη φωνή σου από ανθρωπαρέσκεια.

- Μα είναι άραγε αμαρτία, να κάνει, κανείς όσα είπες; τον ρώτησα επίτηδες, για να τον αναγκάσω να μου πει περισσότερα.

- Άκουσε, παιδί μου. Πάνω απ' τους ανθρώπους, που στέκονται στην εκκλησία, βρίσκονται πολύ περισσότεροι άγγελοι και ψάλλουν αόρατα μαζί τους. Αν όμως κάποιος από το εκκλησίασμα αρχίζει να χωρατεύει ή να κουτσομπολεύει ή να συζητάει για βιοτικές υποθέσεις, οι άγγελοι, που τον βλέπουν, αφήνουν την υμνωδία και πιάνουν τη θρηνωδία για την κατάντια του, λέγοντας: "Αχ, πως αιχμαλωτίστηκε έτσι η ψυχή αυτού του ανθρώπου, που στέκεται μέσα στην εκκλησία με τόση καταφρόνια, χωρίς φόβο Θεού, χωρίς ντροπή, χωρίς σεβασμό! Ο Θεός έσκυψε απ' τα ουράνια για ν' ακούσει προσευχή ταπεινή και λόγια παρακλητικά, κι αντί γι' αυτά ακούει αστεία και κουτσομπολιά".

Τα λόγια του με τρόμαξαν. Από τότε, αν ποτέ μου ξέφευγε στην εκκλησία κανένας μάταιος λόγος, τα θυμόμουν και ντρεπόμουν τους αγγέλους του Θεού.

**Ο όσιος διατηρούσε πάντα ταπεινό φρόνημα, και μ' αυτό εξουδετέρωνε την έπαρση και την κενοδοξία. Συχνά μάλιστα παρακαλούσε το Θεό:**

- Κύριε και Θεέ μου, Εσύ που την αγία Σου Μητέρα ανέδειξες πιο σεβαστή απ' τις ουράνιες Δυνάμεις, συγχώρεσε τις αμαρτίες μου με τις ευχές αυτής της πολυέραστης Παρθένου, και διώξε μακριά μου κάθε ρύπο – πορνεία και μοιχεία και καταλαλιά, φθόνο και ζήλεια και οργή, πικρία και ακηδία, περηφάνεια

και κενοδοξία, φυλαργυρία και ασπλαχνία, φιλονικία, διαμάχη και έχθρα, πύρωση σάρκας, πώρωση ψυχής, γαστριμαργία, μέθη, πονηρή επιθυμία και, τέλος, την επιορκία και των ανθρώπων την πικρότατη και άδοξη δόξα. Ναί, Θεέ μου, δώξε τα όλα τούτα μακριά μου και κάνε τους ανθρώπους να με περιφρονούν και να μ' αποφεύγουν σα σίχαμα. Να μη βρεθεί στη γη, φιλόανθρωπε, μητ' ένας που θα πει πως είμαι άγιος, για να μη καταδικαστώ, Κύριέ μου, εξαιτίας του. Λύτρωσέ με από τη δόξα των ανθρώπων, φιλόανθρωπε! Λευτέρωσέ με από την ανθρωπαρέσκεια, εύπλαχνε!

Τέτοιες προσευχές έκανε, και περνούσε τη ζωή του με πολλή ταπείνωση.

Μία μέρα είχε επισκέπτες – ήμουνα και εγώ εκεί – και τους μιλούσε για την κενοδοξία και την ταπείνωση. Μετά την αναχώρηση των ξένων λοιπόν τον ρωτάω:

- Για ποió λόγο, πάτερ μου, στυλώνεις το βλέμμα σου στη γη, όταν κάποιος σου βάζει μετάνοια;

Και εκείνος μου αποκρίνεται:

- Συγχώρεσέ με, αδελφέ μου, αλλά όταν κάποιος μου βάζει μετάνοια, την ίδια στιγμή εγώ κατεβαίνω με το νού μου στον άδη, και κάθομαι εκεί μέχρι που να σηκωθεί ο άλλος. Και όταν εκείνος σηκωθεί, τότε μονάχα σηκώνομαι κι εγώ και τον κατευοδώνω. Ειμ' άξιος εγώ, ένας βρωμερός σκύλος, ένα συντρίμμι σώματος και ψυχής, να πέφτουμε στα πόδια μου τα τέκνα του Θεού;

Με τόσο θαυμασμό άκουσα την απόκρισή του, που μου ξέφυγε ένας αναστεναγμός κι ένα αυθόρμητο “Κύριε, ελέησον!”.

- Γιατί θαυμάζεις; μου είπε. Καλύτερα να ζηλέψεις και να κάνεις κι εσύ το ίδιο.

- Μα εγώ δεν ξέρω πως να κατεβαίνω στον άδη.

- Αν δεν μπορείς να κατέβεις στον άδη, τότε μπές νοερά κάτω απ' τα πόδια του αδελφού. Αν κι αυτό δεν μπορείς να το κάνεις, λέγε τουλάχιστον: “Εγώ είμαι ο αμαρτωλότερος απ' όλους τους ανθρώπους”. Αν ούτε κι αυτό μπορείς, τότε καταδίκασε και εξευτέλιζε τον εαυτό σου. Αν και τούτο σου φαίνεται βαρύ, σκύβε το κεφάλι σου στη γη και λέγε: “Γη ειμι και εις γην απελεύσομαι”. Το βρίσκεις δύσκολο ακόμα και αυτό; Λέγε λοιπόν ακατάπαυστα τον θείο λόγο: “Ο Θεός, ιλάσθητί μοι τω αμαρτωλώ και σώσον με”.

## ΓΙΑΤΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΜΙΣΕΙ ΤΟΥΣ ΔΙΚΑΙΟΥΣ

Πες μου, πάτερ, σε παρακαλώ κάτι: Για ποió λόγο οι περισσότεροι άνθρωποι μισούν τους δικαίους; Γιατί τους περιφρονούν; Γιατί σκανδαλίζονται μαζί τους; Αντίθετα, λίγοι είναι εκείνοι που τους τιμούν...

- Πολύ συμφέρει τους δικαίους, παιδί μου, η περιφρόνηση των ανθρώπων. Τους ταιριάζει, θα 'λεγα, όπως ταιριάζουν στον ουρανό τ' αστέρια. Είδα μάλιστα ενάρετο, που κέρδισε πενήντα στεφάνια σε μία μέρα από τις κακολογίες των άλλων.- Και με ποιόν τρόπο τα κέρδισε; ρώτησα απορήμενος.

- Άκουσε: Ο άνθρωπος αυτός έμενε στα Βούκολα. Ήταν επιφανής και αξιοσέβαστος. Έκανε πολλά καλά έργα στους συνανθρώπους του και όλους τους αγαπούσε σαν αγγέλους του Θεού. Εκείνοι, ωστόσο, πλανέθηκαν από τον πονηρό και άρχισαν να αντιπαθούν τον ευεργέτη τους σα να ήταν κακούργος. Άλλοι έλεγαν πως είναι δολερός, άλλοι ακόλαστος, άλλοι κλέφτης και άλλοι αιρετικός! **Έχει, βλέπεις, τη συνήθεια ο διάβολος να διασύρει τους αγίους με το στόμα των αμαρτωλών ανθρώπων.** Ο άνθρωπος όμως για τον οποίο σου μιλάω, ακούγοντας τις συκοφαντίες αυτές, χαιρόταν ειλικρινά και ευχαριστούσε το Θεό.

**“Κύριε”, έλεγε, “δείξε το έλεος Σου σ' όσους με μισούν, με συκοφαντούν, με διασύρουν. Κανένας απ' τους αδελφούς να μην πάθει κακό για μένα τον αμαρτωλό, ούτε στην παρούσα ζωή ούτε στην άλλη. Σύντριψε όμως και αφάνησε τους πονηρούς δαίμονες, που τους ξεσηκώνουν εναντίον μου. Σε παρακαλώ, Θεέ μου, όπως δεν αποστράφηκες εμένα τον βέβηλο, όσες φορές αμάρτησα και πρόστρεξα στην ευσπλαχνία Σου ζητώντας συγχώρηση, έτσι να μην**



**αποστραφείς τώρα κι αυτούς, που κατηγορούν τον αχρείο δούλο Σου. Αντίθετα, αγιάσέ τους με το έλεός Σου και σκέπασέ τους με την αγαθότητα Σου”.**

Έτσι προσευχόταν, αγαπητέ, ο δίκαιος εκείνος, γι’ αυτούς που τον μισούσαν και τον κακολογούσαν! Και κοίταξε τι θαυμαστό γινόταν: Όσες φορές τη μέρα βίαζε τον εαυτό του και προσευχόταν για τους εχθρούς του, τόσες φορές κατέβαινε άγγελος Κυρίου και τοποθετούσε στο κεφάλι του ουράνιο διαμαντοστόλιστο στεφάνι. Αυτό, βέβαια, δεν το καταλάβαινε ο ίδιος, γιατί ο Θεός τον στεφάνωνε αόρατα... Γι’ αυτό λοιπόν, παιδί μου, επιτρέπει πολλές φορές ο αγαθός Θεός να κακολογούνται και να εξουθενώνονται οι ενάρετοι, για ν’ αυξήσουν έτσι τα στέφανα τους και τα βραβεία τους και τους ουράνιους μισθούς τους.

- Ωστόσο, όπως είπα και πριν, πάτερ, δεν μπορώ να καταλάβω γιατί οι δίκαιοι σ’ άλλους ανθρώπους αρέσουν και σ’ άλλους όχι.

- Πρόσεξε, παιδί μου, και θα σου το εξηγήσω με μερικά παραδείγματα: Δεν βλέπεις που ο Θεός στέλνει βροχή, και δεν αρέσει σε όλους; Όπως συνήθως, άλλοι λένε το ένα και άλλοι το άλλο. Ο ένας λέει: “Δόξα σοι ο Θεός! Θα ποτιστεί η γη!”. Ο άλλος, αντίθετα: “Κακό που μας βρήκε! Πάει η σοδειά!”. Αν πάλι ο Θεός στείλει βαρύ χειμώνα, οι φτωχοί, τρέμοντας από την παγωνιά, λένε με παράπονο: “Αχ, γιατί να κάνει ο Θεός τόσο κρύο;”. Οι πλούσιοι, απεναντίας, τότε ακριβώς απολαμβάνουν περισσότερο τη θαλπωρή, γιατί έχουν όλα όσα χρειάζονται – και θέρμανση και χοντρά ρούχα και κρασί και ζεστό ψωμί και κρέατα και καθετί που αναπαύει το σώμα. Τέλος πάντων, φεύγει ο χειμώνας, έρχεται η άνοιξη και ακολουθεί το καλοκαίρι με την πολλή του ζέστη. Τότε λένε μερικοί: “Ο χειμώνας είναι πολύ καλύτερος. Ούτε μύγες έχει ούτε ψύλλους ούτε κοριούς”. Και, κοντολογίς, άλλοι προτιμούν το χειμώνα σαν υγιεινότερο, άλλοι την άνοιξη σαν γλυκύτερη, άλλοι το καλοκαίρι σαν θερμότερο... Αλλά γιατί στα λέω όλα αυτά; Φτάνει μόνο να σκεφτείς, ότι ο Χριστός, ο Κύριος και Θεός μας, έγινε άνθρωπος, συναναστράφηκε με τους αχάριστους Εβραίους και τους ευργέτησε με μύρια καλά – δαιμόνια έδιωξε, λεπρούς καθάρισε, τυφλούς φώτισε, κουτσούς στήριξε, παράλυτους σήκωσε, νεκρούς ανέστησε, τελώνες διόρθωσε, πόρνες συνέτισε, με λίγα ψωμιά πλήθη χόρτασε και τόσα άλλα έκανε, για τα οποία φθαρτός άνθρωπος δεν μπορεί να μιλήσει. Και για όλα τούτα ποια ήταν η ανταμοιβή του Κυρίου μας; Ο φθόνος, η συκοφαντία, οι εξευτελισμοί, τα ραπίσματα, η μαστίγωση, τα φτυσίματα και στο τέλος η σταύρωση! Αν λοιπόν ο Πλάστης μας δεν άρεσε σε όλους τους ανθρώπους, πως θα αρέσει ο δίκαιος στους συνάνθρωπος του; Ξέρεις, παιδί μου, ο ενάρετος Άβελ έζησε τότε που ελάχιστοι άνθρωποι υπήρχαν πάνω στη γη. Και παρόλο που δεν έκανε το παραμικρό κακό στον αδελφό του Κάιν, αυτός, σκοτισμένος από τον πονηρό, τον φθόνησε και τον σκότωσε. Σκέψου λοιπόν, αν τότε, που υπήρχαν μόνο δύο αδέρφια στη γη, ο δίκαιος Άβελ δεν μπόρεσε να ξεφύγει απ’ τον ανθρώπινο φθόνο, θα μπόρεσει κανείς σήμερα, ζώντας ανάμεσα σε τόσο κόσμο; Αδύνατον! Είναι γραμμένο άλλωστε: **“Τέκνον, ει προσέρχη δουλεύειν Κυρίω Θεώ, ετοίμασεν την ψυχήν σου εις πειρασμόν”.**